

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Salvem els arbres!

La història. La ciutat Thnedville viu d'esquena a la natura, tot és artificial i els arbres són un record remot que controla el magnat O'Hare i els seus sicaris, però Ted, un noi que està enamorat d'Audrey, finalment troba una llavor de l'arbre de la trífula amagada...

La pel·lícula. El cinema d'animació malda (inútilment?) per sortir del jardí infantil i familiar en que se l'ha constret. Ho té difícil l'Animac per trencar aquests llocs comuns i consums estàndards. *Lorax* abona el nivell infantil. Basant-se en els relats escrits per Theodor Seuss Geisel, àlies Dr. Seuss (*Grinch*, *El gat*), el cineasta ianqui Chris Renaud (1966) converteix aquesta fàula ecològica a favor dels arbres, en una irregular comèdia musical, a cavall del missatge allisonador, i el thriller popular, o quan el dolent (el fatxa baixet com pertoca), és un personatge d'òpera-bufo. La recerca d'aquesta ditxosa trífula perduda pateix un seguit d'arítmies que desdibuixen la bondat inicial del producte. Passa que aquest cronista vol i dol. Tot i combregant amb el discurs benintencionat del film, salvem els arbres!, cal consignar que als responsables de la cosa se'ls hi anat la mà pel que fa a la *moralina*. Clar que aquesta és la percepció d'un adult. Ves a saber què en pensen els destinataris ideals de la

pel·lícula, aquells bojos baixets de mirada inquieta, de que parlava en Gila? Convé aclarir que *Lorax* planteja un problema existencial, millor dit, identitari: hauràs d'escollir entre veure'l en espantant 3D o en català 2D. Fins aquí arriben les estisorades d'en Mas? Vostès mateixos. Què més? Certificar fins on pertoca cabalment, que la pel·lícula va guanyant segons que avancen els minuts i les escenes amb el mostatxut Lorax, genialment silvestre i sorrut, que ho dei-

Lorax: a la recerca de la trífula perduda

Director: Chris Renaud.
Guió: Cinco Paul. Música:
John Powell. EUA, 2012.
86'. JC Alpícat, Lauren
Lleida, Urgell Mollerussa.

xa tot dat i beneït.

La imatge. Ted perseguint la llavor volàtil a través d'una ciutat plastificada, asèptica, enmig la sorpresa de la gent.

La frase. "A no ser de tu", frase que està inscrita a la pedra de l'entrada al bosc. És a dir, depèn de tu que la democràcia sigui el millor o el més sapastre dels sistemes polítics. Votar és plantar un arbre: en terra erma o fèrtil?

La recomanació. Famílies que van a llençar la brossa junts, com reguen rosers a mans unides.